

Mikä sitten on liikaa

A-klinikkasäätiö ja Lasten seurassa -ohjelma keräsivät Lasinen lapsuus sivustolla nuorten kokemuksia, millaista on elää lapsuutensa alkoholiongelmaisen vanhemman kanssa. Kirjoituksia tuli runsaasti, ja ne julkaistaan tällä sivustolla seitsemässä osassa. Viides osa sisältää kirjoituksia, joissa pohditaan, mikä on kohtuullistaa juomista ja mikä ei.

date (nainen, 1990)

Suhteeni isääni on jäänyt etäiseksi, koska hänen vapaa-aikansa viikonloppuisin ei riittänyt perheen kanssa olemiseen. Sen sijaan hän vetäytyi joka ilta kellariin juomaan olutta ja konjakkia. Sieltä hän sitten jossain vaiheessa iltaa palasi perheen pariin, yleensä katsomaan Kymmenen uutiset, joita hän sitten kovaan ääneen kommentoi ja lopulta sammui tuoliinsa. Olen vasta nyt vanhempana tajunnut, miten isän alkoholinkäyttö onkaan vaikuttanut omaan luonteeseeni, joka on hyvin tunnollinen ja kiltti, koitan tehdä kaiken oikein.

Olen päättänyt, etten ikinä juo omien lasteni edessä. Yksikin lasillinen muuttaa käyttäytymistä ja olemusta, enkä halua samaa kokemusta omille lapsilleni.

hyvä lapsuus (mies, 1992)

Olen ollut vanhempieni mukana viettämässä ravintolailtaa vanhempani ovat nauttineet alkoholia ruoan kanssa ja vielä sen jälkeenkin seurustelujuomana. Ravintolakäyntejä oli 2-3 kertaa kuu-kaudessa. Minulle kyseinen toiminta on antanut paljon. Olen oppinut miten alkoholin kanssa toimitaan ja miten käyttäytyään kodin ulkopuolella.

... (nainen, 1996)

Äitini juominen on tavallista, hänelle alkoholi ei ole ongelma ja hän juo harvemmin, lähinnä hieman viiniä tai muuta vastaavaa juhlina. Isäni puolestaan juo runsaasti ja on humalassa lähes joka viikonloppu. On sanomattakin selvää että juhlapyhät kuluvat juomiseen. Juominen tuo huolta, sillä tiedän että isä purkaa tunteitaan pulloon, ja saa pelkäämään että onko iskällä kaikki okei. Haluaisin vanhempien tietävän että myös säännöllinen humalassa olo vaikuttaa lapsiin paljonkin, kuten omalla kohdallani."

kauaspois (nainen, 1997)

Ei mun porukat juo kovin paljon mut joskus viikoloppusi ottaa liikaa ja sit aluks se ei oo mitenkää pahaa, paitti niitte puhe sammaltaa ja ne horjahtelee ja puhuu sekavia, Mut si ku on otettu jo pari lasillista liikaa kuuluu alakerrasta hirveetä huutoo jostai ihan pikku asioista, aina ne riitelee ja varsinki siitä jos toinen on lähtemäs kaverin kans lähibaarii .. si sitä saa kestää nii kaua kunnes toine oikeesti lähtee, yleensä mä sulkeudun omaa huoneeseen ja kuuntelen musiikkia korvana-peil iha täysiä, ja mulle se on jo normaalia, mut mua pelottaa mun pikkuvelje puolesta et se saa oikeesti jotain traumaaja kun se joutuu yksi kuuntelee niitte tappelua. mä en ite uskalla sanoo niille mitää, mut välil mu veli menee huutaa niille et lopettais jo mut ei ne sitä kuuntele .. joskus

pari vuotta si niil oli kunno riita et iskä huus kunnol ja äiti käski mun soittaa poliisille .. en soit-tanu koska mua pelotti ihan hirveesti ja pian ne si lopetti ja iskä lähti johki ja mä pelkäsi et se ei tuu enää takas.

En enää kannan kaunaa (nainen, 1992)

Äitini vatsa ei ole koskaan kestänyt kovin hyvin punaviiniä, tosin tämän hän oppi vasta muutamia vuosia sitten. Lapsena sain lähes jokaisena viikonloppuna kuunnella, miten hän illanistujaisten jälkeen oksensi lastenhuoneen vieressä sijainneessa vessassa. Silloin en ymmärtänyt tilannetta, vaan luulin äitini olevan vakavasti sairas. Pelkäsin, että hänelle sattuu jotakin pahaa ja hän hylkää minut ja siskoni.

Isäni ei ollut lainkaan sen parempi tapaus, hän tuli jokaiselta työmatkaltaan umpikännissä kotiin. Aluksi sohvalle kaatuva ja sekavia soperteleva isä tuntui hauskalta, mutta äidin vihaisesta äänestä ja katseesta tiesin, että jokin oli vialla. Lopun lapsuuttani piilouduin joka kerta lastenhuoneeseen kun viinipullo avautui tai isällä oli tölkillinen olutta kädessä. Teini-iässä tämä johti luottamuksen puutteeseen ja jopa paniikkikohtauksiin aina vanhempien juodessa, vaikka he eivät suurkuluttajia olleetkaan. Lapsuuden pelot vaikuttivat kauan, mutta nyt luulen päässeeni niistä eroon.

Vanhempien juomisella on pitkälle kantavat vaikutukset lapsiin!

nimimerkitön (nainen, 1983)

Jos minulla on joskus lapsia, en halua olla koskaan humalassa heidän nähtensä. Äiti saattaa juoda joskus lasin viiniä ruoan kanssa ja samalla tavalla haluan itse käyttäytyä. Äidin alkoholin käyttö oli siis lapsena turvallista, sitä ei huomannut. Sitä olen kiittänyt monesti.

prrr (nainen, 1991)

Itselläni ei ole mitään pahoja tarinoita lapsuudesta, joten sinänsä viestini on vähän turha. Sympatiani menevät kyllä kaikille kenellä näin ei ole ollut :(

Muistan silti sen miten herkkänä lapsena huomasi/tunsi miten perheriidat vanhempieni välillä olivat pahempia, kun isä oli ottanut pari olutta. Nykyisin sama.

Isä käyttää varmaan kohtuuden rajoissa (en tiedä mikä se on), mutta silti aina välillä ahdistaa kun näen hänen hakevan pullon jääkaapista. Monta kertaa hän jopa piilottelee pulloa hieman.

Itse olen juuri 19v täyttänyt tyttö, en ole koskaan ollut humalassa saati juonut edes huikkaa enemmän. Streittarina on tarkoitus jatkaa koko loppuelämä.

Piu (nainen, 1990)

Isän juomisesta mulla ei ole huonoja muistikuvia, koska se ei ole koskaan ollut näkyvästi humalassa ainakaan meidän lasten nähden... mutta äiti. Se ottaa saman verran kuin muutkin aikuiset, kohtuudella jos pelkkää määrää katsotaan. Se ei kuitenkaan ole ikinä ymmärtänyt omistavansa paljon huonomman viinapään kuin useimmat. Lapsena tuntui tosi pahalta katsoa, kun oma äiti tuijotti tyhjyyteen ja sopersi sekavia, ei lapsi halua sellaista nähdä. Eikä tuntunut mukavalta lohduttaa pienenä kouluikäisenä vuotta nuorempaa pikkusiskoan, joka itki kun äiti oli tänäkin

lauantai-iltana niin kummallinen, ja itkeä sen jälkeen itsensä uneen. Äitin alkoholin käyttö oli aivan tavallista: otettiin pari lasia viiniä ruoan kanssa ja sitten naapureiden kanssa kaljat lauantai-illan kunniaksi, kyse ei siis tosiaankaan ollut varsinaisesta liikkäytöstä. Äidin näkeminen sellaisena harva se viikonloppu jätti kuitenkin syvät jäljet; en kykene vielääkään pitämään äitiäni turvalisena aikuisena, enkä täysin luottamaan.

nimimerkitön (*mies, 1976*)

Tiedän, että maailmassa on paljon pahuutta ja että monet vanhemmat laiminlyövät lapsiaan, jopa vahingoittavat heitä juomisellaan. Meillä kotona ei juuri käytetty alkoholia, joten olen siinä suhteessa onnellisessa asemassa. Saunan jälkeen vanhemmat ottivat yhden oluen, jouluna pöydässä oli punaviini, isä tarjosi lasillisen konjakkia kahvin kanssa isovanhemmille, uutenavuotena tuttavaperheiden kanssa kilisteltiin kuohuviinillä ja juhannuksena koko suku kerääntyi kokon ympärille: tuolloinkin isä otti enintään pari olutta, koska hän ajoi venettä. Alkoholin käytöstä tehty numeroa, toisaalta ei sitä yritetty peitellä tai hävetäkään. Eikä siihen olisi ollut mielestäni mitään aihettakaan. Itse maistoin joskus 13-vuotiaana lasillisen vedellä laimennettua punaviiniä joulupöydässä. Oli pahaa ja jäi juomatta. Seuraavan kerran sitten koskin vasta täysi-ikäisenä siihen aineeseen. Kun ensimmäistä kertaa vedin kännit noin 16-vuotiaana, uskalsin tulla yöllä kotiin, koska alkoholi ei ollut meille tabu.

Älkää juoko liikaa, mutta älkää tehkö myöskään alkoholista niin suurta saatanaa, ettei lapsi uskaltaisi tulla kotiin, kun hän sitä jossain vaiheessa joka tapauksessa kokeilee.
